

CHƯƠNG XI: TRỢ THỦ HERMIONE

Đúng như Hermione đã đoán, những khoảng thời gian trống của học viên năm thứ 6 không phải là những giờ dành cho thư giãn như Ron mong đợi, mà để bắt kịp với lượng bài tập khổng

lồ được giao. Ngoài việc phải học như là chúng có kỳ thi mỗi ngày, mỗi một buổi học cũng trở nên đòi hỏi hơn hẳn so với trước đây. Đạo này, Harry hầu như không hiểu đến nửa bài giảng của Giáo Sư McGonagall, và kể cả Hermione cũng phải yêu cầu Giáo Sư nhắc lại những chỉ dẫn một hay hai lần. Một điều không thể tin đc và mặc cho những phản ứng ngày càng tăng của Hermione, Độc dược bỗng nhiên trở thành môn học tốt nhất của Harry ; nhờ vào Hoàng tử máu lai.

Những lời chú câm giờ đây được yêu cầu không chỉ trong Phòng chống nghệ thuật Hắc Ám, mà cả trong môn bùa chú (Charms) và Biến hình. Harry thường xuyên thấy những bạn cùng lớp của mình trong phòng sinh hoạt chung hoặc trong giờ ăn mặt đỏ tía tai và căng thẳng, trông như là họ đã dùng quá liều U-No-Poo (Mày_chẳng_là_cái_phân_gì : chơi chữ trong tiếng anh, nghe tương tự như là Voldemort _ ND). Tuy nhiên, Harry biết rằng họ đang cố để làm lời chú mà không phải đọc to nó lên. Được ra ngoài và học trong nhà kính trở nên một điều dễ chịu, mặc dù phải học với những thứ cây nguy hiểm hơn bao giờ hết trong môn Dược Thảo, bởi dẫu sao chúng cũng được phép quát tướng lên nếu bị bọn cây Xúc tu độc ôm bắt ngờ từ phía sau.

Một kết quả của hàng tá bài tập và những giờ điên đầu tập luyện làm chú không lời là Harry, Ron và Hermione chẳng có thời gian để đi thăm bác Hagrid. Hagrid cũng không còn đến ăn trưa ở bàn giáo viên nữa, một điểm không hay, và trong một vài dịp khi chúng đi ngang qua bác trên hành lang hoặc trên sân, bác đã không nghe nhìn thấy hay nghe chúng chào, một cách bí ẩn.

“Chúng ta phải đến giải thích thôi” Hermione nói, mắt nhìn vào cái ghế trống khổng lồ của Hagrid tại bàn giáo viên buổi sáng thứ bảy hôm sau.

“ Nhưng chúng ta có buổi tuyển chọn đội Quiddich sáng nay” Ron đáp lại. “ và chúng ta phải luyện tập lời chú Aguamenti của Flitwick nữa! Vả lại, giải thích gì chứ, Sẽ phải làm thế nào để nói là chúng ta ghét môn học dớ dẩn đó của bác ấy ? “

” Chúng ta đã không ghét môn đó” Hermione nói.

“Nói điều đó cho mình cậu đi, mình thì vẫn chưa quên những con đuôi nổ đầu “ Ron lầm bầm. “ Và nói để cậu biết, chúng ta đã thoát một cách may mắn đó. Cậu đã chẳng phải nghe nói suốt ngày về ông anh vô ý thức của bác ấy. Hẳn là chúng ta đã phải dạy Grawp buộc dây đầy như thế nào nếu ở lại”

“Mình ghét không nói chuyện được với Hagrid” Hermione nói với vẻ rầu rĩ.

” Chúng mình sẽ đi sau buổi Quiddich” Harry trấn an cô. Cậu cũng nhớ Hagrid, mặc dù cũng như Ron, cậu nghĩ rằng tốt hơn là không có Grawp trong cuộc sống của chúng. “ Nhưng buổi thử đội tuyển có thể chiếm cả buổi sáng, với số người đã đăng ký”. Cậu cảm

thấy hơi hồi hộp với việc phải đối mặt gánh nặng đầu tiên trong tư cách Thủ Quân. “Mình chẳng hiểu sao tự nhiên đội lại trở nên đông đúc đến vậy”.

“Thôi đi nào Harry”, Hermione nói với giọng bỗng nhiên không còn tí kiên nhẫn. “Đó chẳng phải là do Quiddich, mà do cậu! Cậu chưa bao giờ trở nên hấp dẫn hơn thế này và nói thật nhé, cậu còn đáng tự trọng ấy chứ”

Ron lấp miệng cười với một miếng cá muối to tướng. Hermione dành cho Ron một cái nhìn khinh khỉnh trước khi quay trở sang với Harry

” Mọi người đều biết là cậu là nói thật, phải không? Cả thế giới phù thủy đều công nhận là cậu đã đứng về việc Voldemort quay trở lại và cậu đã chiến đấu với lão 2 lần trong 2 năm trước và đã thoát hiểm cả hai lần. Và bây giờ họ gọi cậu là Người Được Chọn – Sao, cậu vẫn chưa thấy là sao mọi người bị thu hút bởi cậu à”

Đúng là Harry đã thấy tòa Đại Sảnh trở nên nóng nực bất thường, mặc dù trần nhà trông vẫn lạnh và ẩm ướt.

“Và cậu đã trải qua hết những sự ngược đãi từ Bộ Pháp Thuật khi mà họ cố để làm cho cậu giống như một kẻ nói dối và bất nhất. Cậu vẫn còn thấy những dấu vết trên mu bàn tay mà mẹ đàn bà dã man đó đã bắt cậu lên viết bằng máu của mình, nhưng dấu sao cậu vẫn không từ bỏ những gì cậu đã nói...”

“Cậu vẫn có thể nhìn thấy chỗ mà những bộ não đó đã tóm mình trong bộ Pháp thuật, nhìn đây này!”, Ron vừa nói vừa lắc cái tay áo ra đằng sau.

”Và nó cũng chả đau đớn gì khi mà cậu cao lên hơn 1 foot kỳ hè vừa rồi đâu”. Hermione kết thúc, chẳng thèm ngoảnh gì đến Ron.

“Mình cao” Ron nói một cách chả ăn nhập gì.

Nhưng con cú đưa tin bay đến, sà xuống qua những cửa sổ lát phất mưa và tung tóe nước lên tất cả mọi người. Hầu hết mọi người đều nhận được nhiều thư tín hơn bình thường; những bậc phụ huynh lo lắng muốn nghe tin tức từ con cái và trấn an chúng rằng mọi người ở nhà đều ổn cả. Harry đã chẳng có cái thư nào từ đầu kỳ đến giờ, người duy nhất viết thư cho cậu giờ đã mất và mặc dù cậu đã mong chờ thư của Lupin, cho đến nay, vẫn bật vô âm tín. Vì thế sáng nay cậu đã thật ngạc nhiên khi thấy Hedwig bay vòng quanh giữa những con cú nâu và xám. Nó đậu trước Harry, mang một gói hàng to hình vuông. Ngay sau đó, một gói hàng giống nguyên xi cũng đậu trước mặt Ron, đè dưới nó là một đồng đom đóm kiệt sức, Pigwidgeon.

“Ha!” Harry reo lên, mở gói hàng và để lộ ra một cuốn sách “Chế tạo độc dược bậc cao”, mới tinh từ Flourish và Blotts.

“Ồ tốt quá”, Hermione nói, giọng vui mừng “Giờ thì cậu có thể trả cuốn sách bị viết lên đó lại rồi”

”Cậu điên đấy à” Harry nói. “Mình sẽ giữ nó! Mình đã nghĩ kỹ rồi...”

Cậu lôi quyển sách ra khỏi cặp và gõ lên bìa của nó bằng cây đũa phép, miệng lầm bầm

“ Dìjindo!” Bìa của cuốn sách rời ra. Harry làm lại như vậy với cuốn sách mới.(Hermione trông rất xì căng đan). Sau đó cậu đổi 2 cái bìa và, gõ lên chúng lần nữa và hô “ Gắn lại!”

Giờ nằm trên bàn là cuốn sách của Hoàng tử, đc nguy trang trông như một cuốn sách mới và, cạnh đó là cuốn sách mới từ Flourish và Blotts, nhìn chẳng khác gì một cuốn sách cũ.

“ Mình sẽ trả lại Slughorn cuốn sách mới, thầy sẽ chẳng thể phàn nàn gì, nó có giá 9 đồng Galleon lận”

Hermione bặm môi lại, trông có vẻ bức bối và không đồng ý nhưng rồi bị mất tập trung bởi con cú thứ ba đậu xuống mang theo một tờ Nhật Báo Phù thủy. Cô mở vội nó ra và lướt qua trang nhất.

“Có ai mà chúng ta biết chết không thể ?” Ron hỏi với giọng tỉnh bơ; cái câu hỏi mà cậu hỏi mỗi lần Hermione mở tờ báo ra.

” Không nhưng có thêm vài vụ tấn công của bọn hút hồn “. Hermione đáp “ Và một vụ bắt giữ”

“Tuyệt, ai thế ? ” Harry hỏi, nghĩ rằng đó là Bellatrix Lestrange. “ Stanley Shunpike” Hermione trả lời.

“Gì cơ ? ” Harry giật mình.

“ Stanley Shunpike, người soát vé trên chiếc xe đồ Hiệp khách quen thuộc trong giới phù thủy, đã bị bắt với nghi vấn liên quan đến hoạt động của bọn Tử THẦN THỰC TỬ. Shunpike, 21 tuổi, đã bị

giải đi tối qua sau một cuộc vây bắt bất ngờ tại nhà anh ta ở Clapham”

“Stan Shunpike, một Tử Thần Thực Tử ?” Harry hỏi mà trong bụng nghĩ đến con chàng trai trẻ cậu đã gặp ba năm trước.” Không thể nào!”

”Anh ta đã có thể bị iếm bùa Phục tùng” Ron lý giải. “ Cậu chẳng bao giờ có thể biết được”.

“ Không có vẻ như vậy” Hermione, vẫn đang đọc tờ báo, nói. “Họ nói rằng anh ta bị bắt bởi vì anh ta đã bị nghe lén trong khi bàn bạc về kế hoạch bí mật của Tử Thần Thực Tử trong một quán rượu”. Cô ngẩng lên với vẻ mặt cau có ” Nếu anh ta đã bị iếm bùa Phục tùng, hẳn là anh đã không đi buôn chuyện về kế hoạch của bọn Tử Thần Thực Tử phải không ?”

” Nghe có vẻ như là anh ta đã khoác lác hơn là những ta có thể làm” Ron nói. “ Có phải là chính anh ta đã từng tuyên bố là sẽ trở thành Bộ trưởng Bộ Pháp Thuật khi mà anh ta tán dóc với tụi mỹ nữ-ma không ?”

“ Ừ anh ta đấy”. Harry đáp “ Mình cũng chẳng rõ họ đang làm trò gì, nghĩ rằng Stan nói thực”

“Họ muốn được nhìn nhận rằng họ đang làm một cái gì đấy” Hermione cau mày. “ Mọi người đang lo sợ, các cậu hẳn biết rằng bố mẹ nhà chị em sinh đôi Patil muốn họ trở về nhà ? và Elosie Midgen thì đã rút ra khỏi trường. Bố của cô ấy đã đón về đêm qua.”

“Hả ! “ Ron nói, mắt tròn tròn nhìn Hermione.”Nhưng Hogwarts còn an toàn hơn nhà họ nhiều, chắc chắn là như vậy! Chúng ta có thần sáng, và những lời chú bảo vệ khác, và chúng ta có thầy Dumbledore! “

” Mình chẳng nghĩ là chúng ta lúc nào cũng có thầy” Hermione thì thầm, và liếc mắt về phía bàn giáo viên. “Các cậu không thấy à ? Chỗ ngồi của thầy đã trống thường xuyên như chỗ của Hagrid tuần trước vậy”

Harry và Ron nhìn về phía bàn giáo viên. Ghế của thầy hiệu trưởng đúng là trống thât. Đến giờ khi nghĩ về nó, cậu mới nhận ra rằng cậu đã chẳng thấy Dre từ buổi học riêng một tuần trước.

“Mình nghĩ là thầy rời trường để làm việc gì đó với Hội “ Hermione nói thấp giọng. “Mình cho là ... mọi việc có vẻ nghiêm trọng phải không ? “

Harry và Ron chẳng ai trả lời, nhưng Harry biết là cả ba đứa đều đang nghĩ về cùng một thứ. Đã có những việc kinh khủng xảy ra hôm trước, khi mà Hannah Abbott được gọi ra khỏi lớp được thảo và được cho biết là mẹ của nó đã mất. Và chúng cũng chẳng thấy Hannah kể từ khi đó.

Khi rời bàn Gryffindor năm phút sau để đi xuống sân Qh, chúng đi qua Lavender Brown và Parvati Patil. Vẫn còn nhớ là Hermione đã kể về chuyện bố mẹ nhà Patil muốn con họ rời trường Hogwarts, Harry đã chẳng ngạc nhiên khi thấy hai đứa bạn thân đang thì thầm trông có vẻ rất căng thẳng. Điều làm ngạc nhiên cậu là khi Ron đi ngang qua họ, Parvati bỗng đứng thúc cùi chỏ vào Lavender, khi mà cô bé đang nhìn quanh và rồi cười toét ra với Ron. Ron chớp mắt với cô bé và rồi nở nụ cười gượng gạo đáp lại. Dáng đi của cậu ta ngay sau đó bỗng trở nên khệnh khạng. Harry cố gắng lắm để nín cười, nhớ rằng Ron đã làm như vậy sau khi Malfoy làm gãy mũi mình. Tuy nhiên, Hermione trở nên lạnh lùng và giữ khoảng cách suốt cả chặng đường xuống sân vận động dưới cơn mưa phùn lạnh và đầy sương, sau đó tìm một chỗ đứng và cũng chẳng buồn chúc Ron may mắn.

Đúng như Harry đã đoán, buổi thử tuyển kéo dài gần hết buổi sáng. Đường như nửa nhà Gryffindor đã kéo đến, từ học viên năm một, những đứa còn hồi hộp nắm mấy cái chổi cũ của trường, cho đến những học viên năm bảy, cao ngất nghểu hơn hẳn đám đông và trông cũng rất khệnh. Trong đám ấy, có một đứa mà cao lớn với mái tóc như dây điện mà Harry nhận ra ngay lập tức từ chuyến đi trên tàu Hogwarts Tốc hành.

“ Chúng ta đã gặp trên tàu, trong khoang của Sluggy nhớ không ?” Nó nói giọng rất tự tin và bước ra khỏi đám đông bắt tay Harry. “Cormac McLaggen, Thủ gôn”

“Cậu không thử tuyển năm ngoái, phải không ?” Harry hỏi, để ý đến bề ngang của McLaggen và nghĩ rằng có lẽ nó có thể chặn được hết ba cái gôn mà chẳng phải di chuyển.

” Mình ở trong bệnh viện khi buổi thử tuyển diễn ra” McLaggen nói, với cái giọng rất vênh vang. “ Ăn một pound trứng nhân tình vì một lời cá cược “

“A`...” Harry nói.” Ờ, cậu có thể chờ ở đằng kia...” Harry chỉ tới mép của sân, gần nơi Hermione đang ngồi. Harry nghĩ rằng mình đã thấy nét bức tức thoáng qua mặt McLaggen và tự hỏi là có phải McLaggen chờ đợi một sự thiên vị gì chẳng vì cả hai đều là học trò cùng

của thầy Sluggy. Harry quyết định bắt đầu bằng những bài kiểm tra rất căn bản, yêu cầu các ứng thí cho đội tuyển chia ra làm nhóm và bay quanh sân. Đây đúng là một quyết định đúng : mười thí sinh đầu tiên là 10 học viên năm một và khá rõ ràng là chúng chưa từng bay trước đó. Chỉ có một cậu nhóc cố gắng lắm mới ở trên không được vài giây và sau đó cậu rất ngạc nhiên khi thấy mình đâm thẳng vào một cột gôn.

Nhóm thứ hai thì gồm có 10 cô bé gốc nhất mà Harry từng thấy. Khi mà cậu đã thối còi, chỉ thấy rơi lá tả, miệng vẫn cười khúc khích và tay nắm lẫn nhau. Romilda Vane cũng nằm trong số đó. Và khi cậu bảo họ rời sân, họ làm theo một cách vui thích và đến ngồi ở hàng ghế để chỉ chỗ cho những người khác.

Nhóm thứ ba thì đâm thành một đồng ở giữa sân. Hầu hết nhóm thứ tư đến mà chẳng có đến 1 cái chổi. Nhóm thứ năm là thuộc nhà Hufflepuffs.

“Nếu ai không thuộc nhà Gryffindor” Harry đã thực sự bị chọc tức, gào lên “ rời khỏi nơi này ngay!”

Không thấy ai nói gì, sau đó hai đứa nhóc từ Ravenclaws chạy ra khỏi sân, cười rúc rích.

Sau hai giờ, với rất nhiều lời phàn nàn, vài cơn thịnh nộ, một cú va chạm Sao chổi 260 và một vài cái răng gãy, Harry đã tìm ra được ba Truy thủ: Katie Bell, người quay trở lại đội sau một buổi thử tuyển xuất sắc, Demelza Robins một nhân tố mới phát hiện, người mà rất giỏi né tránh Tấn thủ và Ginny Weasley, người mà đã bay vượt trội hơn trong tất cả các cuộc thi và ghi 17 bàn. Dù khá hài lòng với các lựa chọn của mình, Harry cũng đã phải hét khản cả giọng với những kẻ phàn nàn và giờ đang phải chịu trận tương tự với mấy Tấn thủ bị loại.

“Đó là quyết định cuối cùng của tôi và nếu cậu không tránh ra khỏi đường của Thủ gôn, tôi sẽ cho cậu vài lời khuyên” Harry gầm lên.

Chẳng ai trong số Tấn thủ được chọn có được sự tinh ranh của Fred và George, nhưng Harry cũng khá hài lòng với họ: Jimmy Peakes, một học viên năm ba, không cao nhưng to bệ, và đã để lại cho Harry một cục u to bằng quả trứng ở sao đầu với cú sút dữ dội vào quả Bludger. Và Ritchie Coote, trông gầy gò nhưng có khả năng nhắm bóng rất tốt. Hai người cùng với Katie, Demelza, và Ginny đứng vào hàng ghế để xem cú tuyển chọn người cuối cùng của đội.

Harry đã cố tình để việc thử tuyển Thủ gôn đến cuối cùng với hi vọng rằng sân vận động sẽ vắng hơn và tạo ít áp lực hơn. Tuy nhiên, thật không may mắn là một số người sau bữa ăn sáng đã xuống xem cùng tất cả những tuyển thủ bị loại tạo nên một đám đông đúc hơn bao giờ hết. Mỗi khi có một Thủ gôn bay ra chỗ cột gôn, sân vận động lại đầy tiếng reo hò, lẫn giễu cợt. Harry nhìn qua về phía Ron, người luôn có “bệnh” hồi hộp trong những trường hợp thế này, với hi vọng rằng chiến thắng trong trận chung kết năm ngoái đã chữa khỏi nó. Nhưng rõ ràng là không, Ron trông xanh ngắt !

Không ai trong số năm ứng cử viên đầu cứu được nhiều hơn hai quả. Harry đã thất vọng khi Cormac McLaggen cũng chỉ cứu được bốn trong năm quả. Tuy nhiên, ở quả cuối cùng, Cormac McLaggen đã bay hoàn toàn trệch hướng, khiến cả đám đông được một mẻ cười chế nhạo anh chàng ra trò. McLaggen bay xuống đất, nghiêng rặng treo treo.

Ron trông có vẻ đã sẵn sàng để vượt qua khi mà cậu trèo lên cái chổi Sao xẹt Mười một. “Chúc may mắn!” Một giọng cất lên từ phái khán giả. Harry nhìn quanh, hi vọng đó là Hermione, nhưng lại là Lavender Brown. Cậu đã muốn lấy tay che mặt đi khi mà cô nàng lại gào lên ngay sau đó, nhưng với tư cách đội trưởng, cậu nghĩ mình phải ra dáng hơn một tý nên quay sang xem Ron thử tuyển.

Tuy nhiên, Harry đã chẳng phải lo lắng: Ron cứu một, hai, ba, bốn năm quả liên tiếp. Vui mừng và chật vật để cưỡng lại không nhào ra reo hò cùng đám đông, Harry quay qua McLaggen nói với anh ta rằng, rất không may mắn, Ron đã thắng. Harry có thể thấy mặt anh chàng mặt đỏ lựng dù đứng cách hàng inches.

”Em gái của nó đã không chơi thật sự” McLaggen nói hằn học. Có cả tia máu hằn lên trong cái cơn bực dọc của nó giống như Harry đã từng thấy ở Duong Vernon. “ Con bé đã phát bóng dễ ợt”

”Rác ruồi” Harry nói lạnh băng. “ Đó là quả mà cậu ấy đã suýt bắt trượt.”

McLaggen bước lại gần Harry, giờ đây đã đáp xuống đất.

”Cho mình một cơ hội nữa”

” Không,” Harry nói. “ Cậu đã có lượt của mình. Cậu cứu bốn bàn. Ron cứu năm. Ron giờ là thủ môn, cậu ấy đã thắng một cách công bằng. Giờ thì tránh đường ra”

Cậu nghĩ trong giây lát rằng McLaggen sẽ đâm mình, nhưng anh chàng đã kiềm chế bản thân với một vẻ nhăn nhó xấu xí và chạy ào đi, gầm gừ tiếng gì đó nghe có vẻ như đe dọa.

Harry quay sang và thấy cả đội đang nhìn chăm chăm vào mình.

”Tốt lắm,” Harry nói rên rĩ. “Cậu đã bay rất tốt __”

”Cậu đã chơi thật tuyệt, Ron!”

Lần này thì đúng là Hermione đang chạy về phía Ron từ phía khán đài. Harry thấy Lavender đi ra khỏi sân đấu, nắm tay Parvati, mặt mũi có vẻ gắt gỏng. Ron thì trông rất hài lòng với bản thân và trông như còn cao hơn bình thường khi mà cậu ta cười toe toét với cả đội và với Hermione.

Sau khi cố định thời gian cho buổi tập luyện đầu tiên vào thư năm sau, Harry, Ron và Hermione chào tạm biệt cả đội và đi về phía lều của Hagrid. Nắng ươn ướt xuyên qua những đám mây và trời cũng đã tạnh mưa phùn. Harry cảm thấy đói cồn cào và cậu hi vọng rằng sẽ có cái gì đó để ăn tại chỗ của Hagrid.

”Mình nghĩ là mình đã bắt trượt quả penalty thứ tư” Ron nói giọng sung sướng. “ Một quả rất khó từ Demelza, các cậu có thấy không, nó hơi xoáy__”

” Phải, phải, cậu quả là siêu” Hermione nói, trông vui mừng ra mặt.

” Dẫu sao mình cũng tốt hơn thằng cha McLaggen đó” Ron nói bằng giọng thỏa mãn cao độ. “Các cậu có thấy nó bay lệch hướng trong quả thứ năm không ? Trông cứ như bị iếm Chú Mất Hướng ấy.. “

Harry ngạc nhiên khi thấy Hermione đỏ mặt quay đi khi nghe những lời này. Ron thì chẳng để ý thấy điều gì vì cậu ta vẫn còn đang mải mê tả lại mỗi một quả penalty với một niềm thích thú.

Một con hippogriff, Bằng Mã, lớn màu nâu đang bị buộc ở phía trước cabin của của Hagrid. Nó nhép cái mõ cái mõ sắc như dao cạo khi thấy ba đưa đến và quay đầu về phía chúng.

"Ui," Hermione nói giọng hồi hộp. "Nó có vẻ vẫn còn sợ thì phải, đúng không ? "

"Thôi đi nào, cậu đã từng cưỡi nó phải không ?" Ron nói, Harry tiến về phía trước và cúi người xuống thấp trước Hippogriff và vẫn không ngừng nhìn vào mắt nó. Sau vài giây, Bằng mã cũng cúi xuống và chào lại.

"Mày khỏe không ?" Harry nói thì thầm, tiến tới gần vào vượt cái đầu lông vũ của nó. "Mày nhớ chú phải không ? Nhưng mày ổn thỏa ở đây với bác Hagrid chứ hả ? "

"Oi!", một giọng oang oang cất lên

Hagrid sải bước ra từ góc của cái cabin mặc trên mình một cái tạp dề hoa và mang theo một bao tải khoai tây. Fang, con chó săn to lù của bác thì đang quấn ở quanh chân. Fang sủa ầm lên và nhảy xổ ra phía trước.

"Tránh xa nó ra! Nó sẽ ăn hết ngón tay đi bây giờ __ À là tụi bay à ".

Fang thì còn nhảy xổ lên Hermione và Ron, cố để liếm tai bọn chúng. Hogwarts đứng và nhìn chúng trong khoảng khắc rồi quay lại vào trong cabin và đóng sầm cửa lại

"Trời ơi!" Hermione nói với vẻ sợ hãi.

"Đừng lo" Harry cười nói. Cậu đi về phía cánh cửa và gõ cửa rầm rập. "Hagrid! Mở cửa ra nào, chúng cháu muốn nói chuyện với bác!"

Chẳng có động tĩnh gì từ phía trong.

"Nếu bác không mở, chúng cháu sẽ phá cửa đấy!" Harry nói, và rút ra cây đũa phép.

"Harry !" Hermione nói, giọng kinh ngạc " Cậu không thể __ "

"Có mình có thể!" Harry đáp lại " Lùi ra nào __ "

Nhưng trước khi cậu kịp nói thêm lời nào, cánh cửa bật tung ra như Harry nghĩ, và Hagrid đứng đó, nhìn trừng trừng vào cậu, và trông có vẻ rất cảnh giác mặc dù vẫn đang mặc cái tạp dề hoa.

"Ta là một giáo viên!" Bác gầm lên với Harry " Một giáo viên hiểu không, Potter ! Sao mà trò dám dọa phá cửa của ta !"

"Xin lỗi, ngài!" Harry nói, nhấn vào từ cuối cùng và cậu thấy cái đũa phép vào trong áo.

Hagrid trông có vẻ choáng " Từ khi nào mà con gọi ta là "ngài" vậy ? "

"Vậy từ khi nào bác gọi con bằng Potter vậy ? "

“ Khôn lắm” Hagrid cắn nhần. “Rất buồn cười” “ Vậy chính ta bị lừa hả ?” “ Được rồi vào đây, tụi nhóc vô ơn ...”

Lầm bà lầm bầm, bác đứng lùi vào để cho chúng đi qua. Hermione chạy lon ton sau Harry, trông vẫn còn hơi sờ sợ.

“Sao ?” Hagrid càu nhàu, khi mà Harry Ron và Hermione đã ngồi xuống quanh cái bàn gỗ khổng lồ của bác, Fang gối ngay cái đầu của nó lên đầu gối của Harry, nhỏ nước dãi lên lảng ra áo chòang của cậu. “Sao thế hả ? Giờ lại thương hại ta à ? Tưởng là ta cô đơn hay là gì nữa ? “

“ Không, “ Harry đáp lại ngay lập tức “ Chúng cháu muốn gặp bác “

“Chúng cháu nhớ bác! “ Hermione nói giọng run run

“Nhớ ta hả ?” Bác Hagrid khịt mũi “ Phải rồi “

Bác nện bước huỳnh huých ra xung quanh, pha trà trong cái ấm đồng khổng lồ của mình, lăm bầm cái gì đó một lúc. Cuối cùng bác đặt mạnh ba cốc trà nâu cái to bằng cái xô trước mặt chúng và đĩa bánh cứng như đá. Harry đói đến nỗi ngay cả bánh của Hagrid làm cũng lấy ngay một cái.

“Bác Hagrid,” Hermione nói giọng uơu uốt, khi mà bác ngồi xuống cùng chúng và bắt đầu bóc vỏ khoai tây một cách rất thô bạo như thể mỗi củ đã làm gì sai trái với bác vậy, “ chúng cháu đã muốn tiếp tục học môn Chăm sóc Động vật Huyền bí, bác biết đấy” Hagrid lại khịt mũi thêm một lần nữa. Harry nghĩ rằng đã có vài cái hỉ mũi bay lên đám khoai tây và nghĩ thầm trong bụng là may mắn thay chúng không ở lại ăn bữa tối.

“Đúng là chúng cháu muốn mà” Hermione nói “ Nhưng không ai trong tụi cháu có thể sắp xếp được thời khóa biểu “

“Phải rồi “ Hagrid lặp lại.

Một cái gì đó rơi đánh phệt và tất cả mọi người đều nhìn ra: Hermione kêu ré lên một tiếng và Ron trườn ra khỏi chỗ ngồi và vội vã chạy vòng qua cái bàn, tránh xa khỏi cái thùng lớn ở phía góc mà chúng vừa phát hiện ra. Nó đầy những thứ mà trông giống như những con giòi dài tới một foot, trắng, nhỏ dài, và đang quằn quại

“Cái gì thế hả bác Hagrid ? Harry hỏi, cố để nói với giọng thích thú hơn là ghê tởm nhưng cũng đặt ngay cái bánh xuống cùng lúc đó.

“Đó là những con giòi khổng lồ”, Hagrid nói.

“Và chúng sẽ trở thành ... ? Ron nói với vẻ lo sợ

“Chúng chẳng thành cái gì cả” Hagrid trả lời “ Ta bắt chúng để cho Aragog ăn “

Và như chẳng hề báo trước, bác bật khóc.

“Hagrid!” Hermione kêu lên, nhảy ra khỏi ghế và chạy vòng qua cạnh dài của bàn để tránh cái thùng giòi và đặt tay lên đôi vai rung rung của bác “Có chuyện gì vậy ạ ? “

“Nó.. nó.. “ Hagrid nấc lên, đôi mắt bác vẫn rùng rùng nước mắt dù đã bác đã lau đi lau lại bằng cái tạp dề. “ Aragog.. ta nghĩ là nó sắp chết rồi ..., Nó bị ốm từ hồi hè và mãi chả bình phục.. ta không rõ phải làm gì nếu nó ... nếu nó.. Chúng ta đã biết nhau quá lâu ... “

Hermione vỗ vỗ lên vai bác Hagrid, trông chẳng biết phải nói gì. Harry biết cô bé cảm thấy thế nào. Cậu đã biết Hagrid từng tặng một con rồng con ghê gớm một con thú nhồi bông, đã từng thấy bác hát ru những con bọ cạp khổng lồ với cái miệng hút đuôi chích, đã thấy bác cố gắng giải thích với ông anh khổng lồ dã man, nhưng có lẽ đây là điều khó hiểu nhất trong số những sở thích về quái vật của bác: một con nhện biết nói khổng lồ, Aragog, sống sâu trong Rừng Cấm mà Harry và Ron đã may mắn thoát ra được 4 năm trước đây.

“Liệu có __ có điều gì chúng có thể làm không ?” Hermione hỏi, chẳng để ý đến vẻ nhăn nhó và những cái lắc đầu quảy quảy của Ron.

“ Ta không nghĩ vậy,Hermione à”, Hagrid nấc lên, cổ ngăn dòng nước mắt trào ra “ Cả bảy nhện, gia đình của Aragog đang trở nên hơi kỳ lạ khi mà nó bị ốm, chúng trở nên hung hãn hơn...”

“Vâng, cháu nghĩ là tui cháu đã từng chứng kiến điều đó” Ron nói lầm rầm.

” Ta không nghĩ là bất cứ ai ngoài ta ra sẽ an toàn nếu đến gần chúng lúc này” Hagrid kết thúc với một cái xì mũi rõ mạnh lên cái tạp dề và nhìn lên “ Nhưng cảm ơn vì lời đề nghị Hermione, ... nó rất có ý nghĩa với ta lúc này ... “

Sau đó, không khí có vẻ nhẹ nhàng hơn một chút, mặc dù cả Harry và Ron không ai tỏ vẻ muốn đi đón những con giòi bự đó cho con nhện giết người khổng lồ, bác Hagrid dường như tự cho rằng chúng hẳn đã thích làm điều đó và trở lại là Hagrid như mọi khi.

“À, ta đã luôn biết là tụi bây sẽ khó mà nhồi ta và cái thời khóa biểu của tụi bay” bác nói cộc lốc và đổ thêm trà,” Ngay cả khi đã có cái Quay ngược thời gian __ “

“Chúng cháu đã không thể làm thế được” Hermione nói “ Tụi cháu đã làm hỏng sạch tất cả những cái Quay ngược thời gian của Bộ pháp thuật mùa hè trước. Nó đã được đăng trên Nhật báo Phù thủy. :

“À, vậy thì” Hagrid nói.” Chẳng có cách nào để tụi bay có thể ...Ta xin lỗi, ta đã, tui bay biết đấy__, ta đã lo lắng quá về Aragog.. and ta đã tự hỏi rằng liệu có phải Giáo sư Grubby Plank đã dậy dỗ __”

Chỉ chờ đến lúc đó, cả ba đứa đã nói dối một cách chắc nịch rằng Giáo sư Grubbly-Plank, người thay thế Hagrid một vài lần, là một giáo viên tệ như thế nào, đến nỗi khi chúng chào tạm biệt Hagrid, trông bác đã khá vui.

“Mình đói chết mất”, Harry nói khi cánh cửa đã đóng lại phía sau chúng và cả ba vội vàng đi qua khoảng sân đã tối và chẳng một bóng người. Cậu đã thôi cái bánh đá sau khi một tiếng crack khủng khiếp từ cái răng hàm. “ Và mình có buổi phạt với Snape tối này, sẽ có đủ thời gian cho bữa tối..”

Khi mà cả ba đứa bước vào lâu đài, chúng thấy Cormac McLaggen đang đi vào Đại sảnh. Phải đến 2 lần nó mới đi qua được cái cửa, nó đâm sầm vào khung cửa lần đầu tiên. Ron chỉ

cười ha hả và chạy lon ton và trong sảnh đằng sau McLaggen, nhưng Harry nắm lấy tay Hermione và giữ cô lại.

“Gì thế ? “ Hermione nói với giọng phòng thủ,

” Cậu còn hỏi mình à, “ Harry nói thì thào, “McLaggen trông như đã bị iếm chú Mất hướng sáng nay. Và nó đứng ngay trước cậu “

Hermione đỏ mặt.

“Thôi được rồi, phải mình đã làm đấy” cô thì thầm. “ Nhưng cậu hẳn đã nghe nó nói về Ron và Ginny! Hơn nữa, nó tính khí rất thất thường, cậu đã thấy nó xử sự thế nào khi bị loại rồi đấy _ cậu hẳn cũng chẳng muốn một đứa như thế trông đợi “

“Không” Harry đáp. “ Không, mình nghĩ đó là sự thật. Nhưng như vậy là không trung thực phải không ? Cậu là một Huynh Trưởng cơ mà ? “

“Thôi đi” Hermione vặc lại, Harry thì cười một cách mỉa mai.

"What are you two doing ?" demanded Ron, reappearing in the doorway to the Great Hall and looking suspicious.

“Các cậu làm gì thế ? “ Ron hỏi, xuất hiện trở lại ở cửa Đại Sảnh và nhìn một cách ngờ vực.

“Chẳng có gì cả”, Harry và Hermione đồng thanh đáp, và chùng vội vã đi sau Ron. Cái mùi của bò nướng khiến bụng Harry sôi lên vì đói, nhưng khi chúng chỉ còn cách ba bước tới bàn Gryffindor thì Giáo Sư Slughorn xuất hiện trước mặt chúng, chặn đường.

”Harry, Harry, người mà tôi đang muốn gặp đây rồi!” ông cười, xoắn hai đầu cái ria mép móc câu, và phập phều cái bụng bự của mình. “Ta đang hi vọng được gặp con trước bữa tối! Con nghĩ thế nào về một bữa tối ở chỗ của ta ? Chúng ta có một bữa tiệc nhỏ, một vài những ngôi sao đang lên. Ta có McLaggen và Zabini, cô bé quyến rũ Melida Bobbin _ Ta không biết con có biết con bé đó không ? Gia đình nó sở hữu một dây chuyền các cửa hiệu thuốc_ và tất nhiên ta cũng mong là cô Granger cũng sẽ đến ủng hộ ta “

Slughorn hơi cúi người chào Hermione khi mà ông ngừng nói. Đường như là Ron chẳng hề có ở đó. Slughorn không hề để mắt đến Ron.

”Con không thể, Giáo Sư” Harry trả lời ngay tức khắc “ Con có buổi phạt với Giáo sư Snape”

“Ôi trời!” Slughorn nói, mặt ông xị xuống. “ Ta đã mong chờ vào con Harry ! Ừm giờ để ta nói một câu với Severus và sẽ giải thích trường hợp này. Ta chắc là ta sẽ có thể thuyết phục được anh ta hoãn buổi phạt này cho con. Phải ta sẽ gặp cả hai con sau.” Nói rồi ông vội vã bước ra khỏi Sảnh.

“Ông sẽ chẳng có cơ hội nào để thuyết phục Snape đây”, Harry nói, ngay khi Slughorn vừa khuất tai nghe. “ Buổi phạt đã bị hoãn một lần, Snape làm điều đó vì Dumbldore, chứ sẽ chẳng hoãn vì ai khác đâu”

“Mình ước là cậu có thể đi, mình chẳng muốn đến đó một mình! “ Hermione nói giọng lo lắng. Harry biết rằng cô bé đang nghĩ về McLaggen

"Mình ngờ rằng bạn sẽ phải đi một mình, Ginny có lẽ sẽ được mời nữa" Ron hục hoặc, có vẻ không vui vì bị bỏ đi bởi Slughorn.

Sau bữa ăn tối, chúng quay trở lại tháp Gryffindor. Phòng sinh hoạt chung chật cứng, vì hầu hết mọi người đều đã ăn xong bữa tối, nhưng chúng cố gắng để tìm một bàn trống và ngồi xuống, Ron, với tâm trạng không mấy vui vẻ từ khi gặp Slughorn, ngồi khoanh tay và nhìn chăm chăm lên trần nhà. Hermione với lấy quyển báo Phù thủy Buổi tối, mà ai đó đã để lại trên ghế.

"Có gì mới không ? " Harry hỏi.

"Không ..." Hermione đã mở tờ báo ra và đang nhanh chóng lướt qua những tờ báo bên trong.

" Ô, nhìn nè Ron, cha cậu này, Ron __ yên tâm đi cha cậu vẫn ổn!" cô phải nói thêm ngay vì Ron bắt đầu trông lo lắng. " Họ chỉ nói rằng cha cậu đã đến nhà Malfoy." "Lần tìm kiếm thứ hai này trong dinh cư của Tử THẦN THỰC TỬ không có vẻ có một kết quả gì. Arthur Weasley của phòng Điều tra và Tịch Thu Lỗi Chủ và Vật Phòng Thân Giả Mạo nói rằng đội của ông đã làm việc dựa vào một nguồn tin tin cậy "

"Của mình đấy!" Harry nói. " Mình đã báo với bác tại ngã tư Vua về Malfoy và cái vật mà nó cố bảo Borgin sửa chữa hộ! Nếu vật đó chẳng ở nhà của chúng, thì hẳn là nó đã mang nó đến trường Hogwarts với nó rồi __ "

"Nhưng làm sao mà nó có thể làm việc đó được, Harry ?" Hermione nói, đặt tờ báo xuống với một cái nhìn ngạc nhiên. "Chúng ta đã bị dò xét khi chúng ta đến phải không ? "

"Cậu đã bị à ? " Harry nói, ngả người về phía sau " Mình thì không !"

"Ah, không, tất nhiên là cậu đã không bị, mình quên à cậu bị muộn... Và Filch dò soát hết mọi người với cái Dò tìm đồ Bí Mật khi chúng tớ vào cửa. Bất kỳ một vật Hắc ám nào đều đã bị tìm thấy, và mình biết là Crabbe có cái đầu bé tẹo bị tịch thu mất rồi. Nên cậu thấy đấy, Malfoy không thể đã mang cái gì nguy hiểm vào. "

Trong một giây thoáng qua bị chặn họng, Harry đã ngấm Ginny Weasley chơi với con Arnold một lúc trước khi nhìn ra cách đáp trả lại

" Hẳn là ai đó đã gửi đến cho nó bằng cú" Harry nói "mẹ nó hoặc ai đó"

"Tất cả các con cú đều bị kiểm tra". Hermione đảo "Filch nói với bọn mình rằng ông ấy sẽ thọc cái Dò tìm Bí mật vào bất cứ nơi đâu mà ông ta có thể với tới "

Thực sự Harry bị chặn đứng lần này, chẳng còn biết nói gì. Có vẻ không có một cách nào Malfoy đã có thể mang một vật Hắc ám nguy hiểm nào vào trường. Nó nhìn vào Ron, đang ngồi khoanh tay và nhìn chăm chú vào Lavender, hi vọng.

"Cậu có nghĩ đến cách nào mà Malfoy __ ? "

"Thôi đi Harry. " Ron nói.

"Nghe này, đó chẳng phải lỗi của mình mà Slughorn mời Hermione và mình tới bữa tiệc đó dẫn đó, chẳng ai trong tụi mình muốn đi cả, cậu biết đấy!" Harry nói giọng bắt đầu bực bội.

"Ờ vì mình chẳng được mời tới bữa tiệc nào cả" Ron nói và đứng dậy " nên tốt hơn là mình đi ngủ đây".

Nó chạy ào qua cửa vào phòng ký túc xá nam, khiến Harry và Hermione nhìn chăm chăm theo sau.

"Harry?" Demelza Robins, cô bé Truy thủ mới bỗng nhiên xuất hiện sau vai cậu " Mình có một tin nhắn dành cho cậu "

"Từ GS Slughorn?" Harry hỏi, ngồi nhồm dậy đầy hi vọng.

" Không từ GS Snape" Demelza nói. Tim Harry se lại "Thầy nói rằng cậu sẽ phải đến phòng của ông và lúc 8 30 tối nay cho buổi phạt, bất kể bao nhiêu bữa tiệc cậu được mời tới. Và thầy muốn cậu phân loại nhưng con sâu tốt với xấu để dùng cho môn độc dược, và không nhất thiết phải mang găng tay bảo vệ"

"Ừ " Harry nói mặt cau có " Cảm ơn nhiều, Demelza "